

*Una manta immensa,
farcida de colors
i amb infinitat de teixits.*

Jenni Rodà.

Amb l'arribada del fred intens repeteixes, com cada any, les mateixes accions. N'hi ha una que la trobes imprescindible: anar fins a les golfes, caminar-hi amb l'esquena mig geperuda i quasi a les palpentres, repartir esternuts a causa dels bassals de pols entre els llibres i els estris que per fi han trobat un espai on deixar de fer nosa, i agafar la

manta que t'acompanya des de qui sap quan.

El dia que la vas comprar era menuda, monocolor i d'un sol teixit. En veure-la i, sobretot, en palpar-la, te'n vas enamorar. Era justament el que buscaves. A la botiga te'n van cantar una llista inacabable de qualitats i la vas comprar per un preu que et va semblar més que raonable. Entre els llençols del llit, enjogassada

amb els coixins del sofà o ben estirada a la butaca de la sala d'estar sempre t'ha fet molt de servei i, amb tota certesa, ja no en podries prescindir.

Perquè, de fet, aquesta manta és especial. I és que amb el pas dels anys l'has anat teixint al teu gust. Vas agafar el primer retall de roba per poder-l'hi cosir d'aquella família que vas acollir i acompanyar. Llavors, de

retalls, en vas tenir uns quants més, amb estampats ben diferents. Provenien de persones amb diversitat afectiva, sexual i de gènere; de dones que reivindicaven una societat molt més igualitària; de les cinc confessions religioses de la ciutat; de qui té diversitat funcional, i de tots els estereotips racistes que s'han de trencar. Amb les intervencions als barris i als

municipis en vas fer una bona recopilació, amb les formes més variades. Els veïns i veïnes, tant en l'etapa de la prevenció com en la de resolució de conflictes, i també per mitjà de l'associacionisme, no van escatimar ben res, i els trossos de tela anaven i venien per desenes. I al Garbuix i al Larai, els infants te'n van oferir de veritablement exclusius, ja que la seva imaginació i les seves

mans els havien creat amb una dolça sincronia.

Per tot plegat la manta menuda, monocolor i d'un sol teixit ara s'ha acabat per convertir en una peça de magnituds immenses, farcida de colors i amb infinitat de teixits. Del metre per metre ha passat a acumular centímetres i més centímetres a banda i banda. El vermell cirera inicial s'ha fet amb el

groc del sol, amb el blanc de la neu,
amb el verd dels trèvols, amb el rosa
del cotó de sucre de les fires, amb el
taronja del foc roent, amb el marró
de la terra humida, amb el negre de
la nit, amb el blau del cel i del mar, i
amb el lila de les violetes. I la llana,
que, en un primer moment,
acaparava tot el terreny, s'ha agafat
de la mà de la seda, el vellut, la pana,

la franel·la, la pelfa, el feltre, el lli, la mussolina i el tul.

Cada un d'aquests retalls, que per si sol té la seva mida, el seu cromatisme i la seva textura, forma part de la teva manta. Pots entretenir-t'hi minuciosament: mirant-los, tocant-los i, fins i tot, olorant-los. Així doncs, quin sentit té tota aquesta amalgama? Calia unir-los, cosir-los, teixir-los? Era

necessari invertir-hi temps i esforços
si cada tros ja tenia la seva pròpia
vida i el seu propi sentit?

Mentre t'ho preguntes, et col·loques
la peça al damunt. I per a tu la
resposta és òbvia: potser en feies
prou amb la manta d'abans, la del
principi de tot, però la que de mica
en mica has anat confeccionant és
molt més vistosa, agradable, diversa
i, sobretot, et proporciona un escalf

que sense aquests grapats de retalls que ara ja formen part els uns dels altres no hauria estat possible aconseguir. Quan s'acabi l'hivern, aquest any potser no la guardaràs a les golfes, sinó que la tindràs ben a prop perquè et recordi més sovint tot el que hi ha en cada una de les seves múltiples puntades.

Conte escrit per la Jenni Rodà.

Avaluació del Pla per la inclusió i cohesió social.

15 de desembre del 2020

